

Redactat de **NICU STEJEREL.**

Redacția **ARAD, Mikes Kelemen utca 8/10.**

Toate manuscriptele să se trimită la adresa aceasta.

Dela Jebel.

Cucule vino și sboară
Pela noi și a doua oară,
Sboară iară la Jebel,
La popa cel mititel
Și la toți argații lui,
(Că toți sînt ai dracului).
Dar cîntă-le cît de tare,
Că popa frică nu are.
Mai odată i-ai cîntat
Și tot nu s'a îndreptat.
Te rog cîntă-i înc'odată
Ca să-l știe lumea toată,
Cine e Ioan Surlaș
Mîncător de papricaș.
Cucule, l'ai mai numit
»Dictai Lulea« cel vestit
Și tot nu s'a pocăit.
Poate-acum se va lăsa
Și minte va căpăta.
Se vede că-i tinerel
Și la minte ușurel.
Acest popă năcăjit
Cu creștinii s'a 'nvrăjbit,
Cu jidanii s'a'nfrățit.
E prietin jandarmilor
Și omul țiganilor.
»Dictai Lulea, de pe coastă,
Că popa-i de zița noastră!«

Cu jandari, cu tăciunari
Cu țigani, cu nume mari
Pleacă popă la gostie
La bîrt, la lelea Mărie.
Aici, cu ei împreună
Și jidanii se adună,
Și se pun la masă, roată
De beau pînă se îmbată.
Mărie e văduvoaie
De-aceea vin la ea droaie,
Iar ea cu drag îi primește
Și cu ei se veseleşte.
Cel mai ager, sprintenel,
E tot popa mititel
Care e și trădător
Și după bani umblător.
Cînd s'a ales deputat
Cu guvernul a votat,
Fi-iar fi limba săcat!
Mai este un țiganu în sat
Lula Goga botezat.
Poartă guler de astragan
Și nu vede că-i țigan.
Acest coadă de firez
A ajuns acum chinez.
Acest chinez blăstămat,
De două ori suspendat
S'a făcut slugă domnească
Ca slujba s'o dobîndească,
Și-i pus iar la locul lui
Fără voia satului.

Și mai este-un Sărsăilă
 Botezat Albu Dănilă;
 E juratul satului
 Dar și poama dracului.
 El a împărțit »Severinul«
 Să ne nmulțească veninul
 Ca poporul să-l citească
 Cu minciuni să s'amăjască:
 Că nu-i Surlaș, cum să scrie,
 Ci popă de omenie.
 Auziși sfinția ta,
 Cine ajunge-a te lăuda?
 Să vă fie de folos
 Pe cât vi nasul de gros.

Muerușca Cucului,
 Din fundul Bănatului.

Coreșpondența mea.

Dela Sibiu.

Plouă, plouă. Apă, apă. Idroterapia cerului s'a deschis. Cu toate astea lumea noastră pleacă la băi ca să se scalde altundeva, de și apă avem deajuns aici. Ei, așa cere moda, ca să nu ți-se poată zice că ești un nespălat. Eu însă convins în adîncul inimei mele inundate de păcate am preferit să rămân acasă, căci știu că pentru gura mea cea nespălată nu există scalde nicăiri. Și în definitiv nici un concediu nu e infinit. Și apoi concediul e ca și amorul. Căci «ce e amorul?» — «Un nou prilej pentru durere», — susține Eminescu. Iar eu susțin, că concediul nu e altceva decît un nou prilej pentru avans de leafă. Adică-telea cam tot acolo ese, ori te amorezezi, ori iai concediu. E tot una, ori faci datorie de sentiment ori datorie de parale, la urmă tot ai să plătești scump păcatul. Căci deșertăciune sînt toate. Deșertăciune e vorba catol că să se termină în „ciune“, dar vorba asta își are actualitate greco-orientală, sau adevărată deșertăciune este cînd în deșert umblăm să prindem pe hoții din Catedrală. Căci aceștia au prins mai repede de veste gîndul poliției noastre, care merge încet ca hoțul să poată ajunge departe. Jefuitorii sfințului altar, se pare că au știut prețui ornamentica catedralei noastre mai bine, decît o cunoscu mulți din fii credincioși bisericii noastre. Pungașii au ținut să cerceteze biserica catedrală chiar și'n miez de noapte, pe cînd mulți

greco-orientali nu o cercetează nici la zile mari. *)

Furtul din Catedrală este dealtcum un furt mai mult în istoria contemporană, care este plină de furturi de tot soiul. Furturi de idei, de femei, de holtei, de purcei, etc. Nu ni se face furt la credința noastră prin legi drac-nice de catehizare, nu ni se fură școala, nu ni se fură mandatele și nu vor să ne fure limba din gură. Acum cel puțin a văzut și bunul Dumnezeu, că nici sf-tul lui locaș nu e scutit de spoleare, cît timp mai rabdă atîta răutate în lume.

Noi răbdăm multe și de toate. Răbdăm să represinte doi sași neamul românesc în camera ungară, de, după număr am putea alege un jumătate deputat român în cele două cercuri electorale ale Sibiiului. Adecă etatea unică a unui deputat întreg fiind după lege 24 de ani, am putea trimite și noi un copil de 12 ani, deputat sibian român în dietă. Imi pare rău că nu m'am însurat acum 13 ani, poate că azi băiatul meu ar fi deputatul mult dorit. Incolo situația noastră e alta, nu e toc-mai așa dureroasă cum o simt eu. Am cumpărat o nouă casă din mîni săsești, unde se vor crește viitoarele femei române în ale gospodăriei. Cu femeile noastre mai avem noroc, căci bărbații rar mai au noroc la — taroc, mai ales de cînd taxele la casina română s'au urcat și Stroescu nu vrea să știe nimic de sprijinirea acestor centre de cultură de preferință — sau pe românește de «preferanț ilustrat». Dela preferanțul ilustrat derivă și titlul de Ilustritate un titlu eminent sibiian, care ilustrează mult și viața noastră socială, care pierde din ce în ce din lustrul ei, ce tot mai mult îl întunecă lipsa de scînteia unei mișcări mai vii pe teren social.

Dealtcum pe un timp așa de ploios nici nu e mirare că orice scînteie trebe să moară cum se naște. Căci sub umbrelă nu poci vedea lumina. Iar «Lumina» din Sibiu e încă prea mică ca să alunge toate umbrele, cari întunecă orizontul nostru îngust. In gust oamennii noștri sînt foarte diferiți. Unora le place Lumina cît timp nu le supără liniștea nopții. Altora le place să stea în umbră ziua, și să iluminează numai noaptea prin cafenele. In fine Sibianul e un om care 'l găsești unde nu'l cauți, și nu'l întilnești unde ar trebui să fie. Dar incolo e Românul cel mai bun, vorba lui Caragiale, care spune că Românul e un fel de om, care se supără cînd nu'l chiemi,

*) Din acestea face parte în primul rînd și scriitorul acestor rînduri, după o mărturisire ce-a făcut în taină duhovnicului redacției noastre, care i-a dat un canon strașnic. N. Re d.

și dacă îl chiemi nu vine. Dar Caragiale a greșit, căci nu e așa.

Chiemarea Românului în genere, și în special este că așteaptă să-l chieme cineva la plăcinte calde. De aci vorba: «la plăcinte înainte, la nevoi înapoi». Precum se vede actualmente plăcintele la noi sînt mici de tot, iar nevoile așa-s de mari, de aceea stăm în rezervă.

Astfel și eu îmi rezerv ca Sibian bun ce sînt, restul corespondenței mele pe mai tîrziu, căci și mie îmi plac plăcintele, la cari dealtcum ca să știți, noi le zicem — clătite.

Dacă «clătiți» și d-voastră din cap, cînd cețiți aceste șiruri. Dar dacă veți lua un călindar veți vedea că sîntem în sezonul castraveților, și al ciupercilor. Și apoi pe ploile astea nu e de mirat dacă nici din capul meu n'a putut răsări altceva. «Nu sînt vremurile subț om, ci bietul om stă sub vremuri».

Haralamb Călămăr.

Cucu la Herendești.

Cucule pasăre mîndră,
Sboară pe la noi și cîntă,
Ști, p'aici, p'îngă Lugoj,
La niște oameni frumoși.
Sboară, să nu te oprești
Pîn' la noi, la Herendești
C'aici ai să nimerești
Pe toți cei ce s'or orbit
Cu iubirea de argint,
Și n'au dat vot la Români
Ci și-l'au dat la străin
Pe răchie și pe vin.
(Face-s'ar în ei venin!)
Să ți-l numesc mai întîie
Pe Boldureanu Diimtric,
Care la Pesta a plecat
Să ne ceară candidat
La Lugoj — de deputat.
După el a mai votat
Și Petru Șerban — jurat,
După el Vodă Roman

Cel cu piele de țigan.
Apoi Toma lui Zărie,
Ce-i cuscu cu Dimitrie.
Au mai fost și Ion Hora,
Care-i cuscu cu Toma.
Și Nicolae Pera,
Cu o burtă cît vadra.
Apoi altul Iacob Scrob,
Ce știe vrăji cu bob
Și moare cum ar bea vin
Căpătat dela străin.
Dar frate-său Văsălie?
Ce creapă după răchie!
Și mai fost-au la votare
Poncavă, cu burta mare.
Și-au mai fost unul isteț,
Numele-i: Petru Cobef!
Iacob Cornea, Ioan Turcu,
Și cu Pavel lui Naucu,
Gheorghe Stanciu juratu,
Văsălia lui Titu,
Tudor Bici, Ion Milici,
Toți umflați de trămurici,
Văsălia lui Vlășcău
Cu Ioanea lui Flintău
Căruia-i zic și: »Luleu«,
Aceștia-au dat pe răchie:
Limbă, lege și moșie!
Ca Isav de mai nainte
Dreptul, pentr'un blid de linte.
Cucule, iubitul meu,
Lasă-te în sborul tău
Și la Hodoș, sat vecin,
Pe la Foltuț Damaschin,
Și la Moise Dimitrie
Cari au mare lăcomie
Să iea bani, să bea rachie,
(Crepale-ar gușa n pustie!)
Negrire-ar de cruda boală,
Ca cărbunii dela oală,
Că mîncară carnea goală!
Acum iar au flămânzit
Și ști — ce s'or socotit?

Fiind Rugă 'n satul nost,
 La Sîn Petru, cum au fost:
 Pe tine Cuc să te taie
 Și să te frigă 'n tigaie,
 Să se mai ungă la gură
 Cu o leacă de friptură.
 Dar tu, cucule voinic,
 Nu te teme de nimic,
 Ci când vini la noi în sat,
 Lasăți blasul resfirat
 Și strigă cu glas înalt:
 »Trăiască cin' m'a chemat!«
 Acum, că stăm la sfîrșit,
 Te rog, Cucule iubit,
 Să m'ascuți cum îți grăiesc
 Despre cei ce își iubesc,
 Tot ce au ei strămoșesc;
 Și s'or ținut cu credință
 Răbdînd întru suferință
 Dela autorități,
 Multe rele, nedreptăți.
 Că le tot veniau jandari,
 Mînați de »Domni« și primari,
 Cari stăteau pe la fereștri
 Și prin satul Herendești:
 Pe la Simion Muntean,
 Și pe la Ioan Jivan..
 Alți trei au fost deținuți:
 Nicolae Ștefănuț,
 Cu Mărgineanț Zenovie
 Și cu Jivan Dimitrie,
 Fiind c'aceștia iubesc
 Neamul nostru românesc.
 Iar acum din depărtare,
 Cucule, o salutare
 Îți trimit în fuga mare
 Și te-aștept cu nerăbdare!

Iorgovan.

Chipul ac
 joc de Tisza, pen
 zice că Tisza înti
 mare ce o are pe
 Pap Géza, Daniel

„Cine iubește Tisza?”

Apărut într'o foaie ungurească, care în forma asta își bate
 costea mare ce ni-o arată nouă românilor. Foaia aceea
 sugruma și apoi ni-ar strînge la piept de dragostea
 ei. În fund se văd figurile deputaților unguri: Perczel,
 și bat în palme de bucurie.

Hora țăranilor.

Frunză verde de nuia
 Frumoasă-i mîndruța mea
 Care-am prins-o acuma
 Florică de pe culme
 Ia nu știe dragu'n lume
 Care-i bun să-l spună anume.
 Frunză verde de pe coastă
 Vai de dragostea noastră.
 Frunză verde iernărețe
 Ni-am iubit noi fără veste
 Ne-am iubit acu-i o lună
 Astă dragoste nu-i bună.
 Hai mîndruță hai Lenuță
 De ce umbli tot desculță,
 Și draguți tu țini o sută
 Unui băl mustața-i albă
 Nici lui dracu nu-i mai trabă
 Unui negru ca arapu
 P'amîndoi lua-v'ar dracu.
 Frunză verde frunză'n dude

In mîndra cu buze ude
 P'o primi să te sărute
 Că atunci îți minte sute
 Și mai mari și mai mărunte
 Floricica din livezi
 In așa să nu te'ncrezi
 Că ea-i mîndră ea să vede
 Dar altu nime nu crede,
 A cui mîndră că se freacă
 La toamnă-i slabă și creapă
 Las să crepe nici nu-mi pasă
 Că nu mînc cu ea la masă
 Ci mînc cu muierea'n casă
 Că-i micuță și băluță,
 Seara vine mă desculță
 Imi freacă obelile
 Și-m sărută buzele
 Nu să uită'n buzunar
 Să caute după crețari,
 Ale din sat vrea iubit.

Pe urmă să-i dai florint.
 Frunză verde de trifoi
 Mîndrele din sat la noi
 Toate is cu buze moi
 Toate-s moi și toate-s dulci
 Dă-le bani să le săruți
 Asta-i lume cum o vezi
 In mîndre să nu te 'ncrezi
 Nici la soră nici la frate
 Nici la cămașă din spate.
 Că-i cu dosu către tine,
 Nici aceea nu-ți vrea bine.
 Foaie verde de pe rît
 Multe mîndre am iubit,
 Pe toate le-am părăsit
 Că-s prea proaste la iubit.
 Frunză verde de oves
 Din ele una am ales
 Nici la asta nu merg des
 Că mă duc din cînd în cînd
 Să văd care-o fi la rînd
 Dar nici asta nu'mi place
 Că prea mulți prieteni aș face
 Frunză verde buruieană
 Măriuța vâlunjiană
 Tucuți ochii ș'o sprinceană
 Și cercei din ureche
 Și gura cînd mi-o fi sete.
 Măriuța-i fi frumoasă
 Dar la minte ești prea proastă
 Că ești proastă nu-ți bag vină
 C'ai crescut în Jirovină,
 Nu prea ai minte deplină
 Ș'ai crescut cît o prăjină.
 Nucu-i mare și înalt
 Zamfira la noi în sat
 Are noră tare mîndră
 Cînd se pune la oglindă
 Ia îi 'naltă și îi bună
 Feciori din sat adună,
 Ca să-și facă voie bună
 Frunză verde de rădici
 Vin și patru vin și cinci
 Toți feciori dă-i mai voinici
 Și vecini și străini
 Neamuri, veri chiar și cîni
 Și slugi notarului
 Și birei satului,
 Căci ea pentru sărutat
 Dă făina chiar din sac

Și untura din chiscant
 Hai Măriuța nu fi proastă
 De ce dai averea voastră
 Și-ai stricat dragostea noastră
 Floricica de romanică
 Bărbatu și-n Americă
 Tu te iubești fără frică
 Nu e bai că te iubești
 Dar nu trebuie să plătești
 Nu da făină din sac
 Și untura din chiscant.

Un Belinczian.

...

Frunză verde, nucă sacă,
 Nu'mi trebuie boi și vacă,
 Numai pe mîndra, să'mi placă.
 Că dacă de mîndra'mi place,
 Boi și vacă noi ne-om face.

Frumosu-i badea, și-i mîndru,
 D'ai sărac, mîncel pămîntu,
 Că nimica nu-i a lui
 Numai bîta și doi pui
 Și cizmuțele din cui!
 Du-te bade'n sărăcie
 Nu te prinde de rochie,
 Că rochia-i de mătasă
 Așteaptă mîna aleasă.

Lelea cu șapte spăcele
 N'are nici unu pe șele:
 Două-s rupte, doauă-s rele,
 Doauă nu-s,
 Unu-i pe fus!

De cît prost și cu muere,
 Mai bine băgat în fere.
 De fere te-i scutura
 De muere nu-i scăpa.

Nana de lîngă pârîu
 Da gurița la birău:
 Dar să știe birăița
 Ar sări ca veverița.

Place'mi mie a juca
 Cu fetița d'altuia;
 Place'mi, place și nu prea,
 Că știu, că n'o fi a mea.

Culese de Nicolae Oprean.

Poșta Cucului.

Tuturor colaboratorilor și corespondenților noștri. — Cucu a lipsit de acasă vre-o patru săptămîni. A sburat prin țară de și-a văzut puii, cari sînt împrăștiați prin toată țară: în Slavonia, Bănat, Ardeal, Biharia, etc. Acum, ajuns acasă, se pune pe lucru și bate din toate aripile ca să îplinească dorința tuturora. Nu vă supărați, că pe rînt toți căpătați.

R. Șt. Monio. — Publicăm cu plăcere. Trimite-ne și altele. Culege povești, snoave, balade, anecdote, etc, dar gura poporului, din auzite, nu de prin cărți și călindare, ori alte foi, și ți-le publicăm bucuros! Pot fi scrise și în proză — nu tot în versuri.

S. M. Herendești. — Vom vedea, Acum e la scărmanate. Ce se poate publicăm. Dar versul e prea lung. Nu faceți versuri așa lungi, că n'avem loc în foaie — și ne vin multe, din multe părți. — Publicăm versul, dar numele nu ți-l punem. De ce să ai năcaz cu hăbăucii!?

F. I. Perul. — Mulțumim de cele trimise. Bagă iute mîna 'n ladă — și scoate alta grămadă.

Cucu la Pesac. — Versul după mărime ar fi potrivit, dar după formă nici un pic nu corespunde. Versurile nu rimează de loc. Sînt atît de slabe, că nu le putem nici îndrepta. Faceți-le încă odată cu mai multă îngrijire — și să primiți răspunderea.

N. Oprea, Tîrnăvița. — Toate se vor publica. Mulțumită. Așteptăm altele.

M. C. Zăguzeni. — Ai rea scrisoare, abia o putem ceti. Fi bun scrie mai frumos, că noi n'avem vreme de a o perde cu cetitul. Versurile se vor publica, cînd le va veni rîndul.

Ioachim Murgu econom în Gaiul-mic. — Toți alegătorii din Gaiul-mic ni-au trimis adevărîntă, subscrisă de toți, în frunte cu epitropii bis. I și II, și provăzută cu sigiliul of. paroch. din Gaiul-mic. În adevărîntă se zice: »din

contră, d-lor (adecă preotul Blașiu și inv. Mircea) au petrecut în mijlocul nostru noaptea întregă, pe cîmpul liber, votînd mîne-zi cu iubitul nostru candidat Dr. Caius Bredicean.« Adevărul acesta și d-ta îl recunoști în epistola ultimă. Atunci pentru ce ne-ai tras pe sfoară? Să-ți fie rușine! Nu te mai pune la scris. Vezi că ai cap prost și nu ști ce faci. Mai bine dute, cu cel ce ți dă sfaturi, la Erusalim, dar nu la cel adevărat, ci la pusta numită »Erusalim« — lîngă Măcău și acolo să vă ispășiți păcatele — plivind la ceapă. Mînilor voastre acolo vor fi potrivite — nu la scris. Acolo, plivind, veți strănuta des — de mirosul cepei și așa vi-se vor curăți: ochii de orbeala găinii și veți vedea mai bine cinstea oamenilor; și capul de ceață creerilor și veți cunoaște: cît de mare era prostia în mintea voastră! — Altădată pune marcă pe epistoală, că am plătit noi îndoit.

Teodor Albu cantor în Török-falva. — Versurile scrise cu »plaivasu« nu le putem înțelege. Scrie-le cu peana și numai pe o lătura de hîrtie și la înțeles. Apoi pune numărul foilor 1, 2, etc. Că din aceste 7 foi, nu putem afla unde e începutul și unde sfîrșitul.

R. B. Dobrești. — Legenda albinei se va publica. Dă după altele.

Cucu tot la Broșteni. — S'a mai publicat odată. Apoi tot pe aceiași temă a scrie, nu mai are haz. Mai dă focului chinez, cu epuri cu tot.

»Muerușca Cucului« în J. — Cucu n'a fost acasă. Deci să nu se supere nici jupîneasa muerușcă. Acum a venit la rînd și se va publica. Fi liniștită — soața mea!

Cucu în Craina. în T. — E cam confusă. Vom încerca s'o îndreptăm. N'am fost acasă vre-o 4 săptămîni. Ar fi bine s'o faci mai pe scurt și mai la înțeles și atunci bucuros. Salutare.

Patima Voinicului. — E prea lungă și scrisă rău. Fă-o mai mică și mai bine chită apoi ni-o trimite iară. Așa, cum e acuma, nu se poate publica.